

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 14/01/2022 a les 14:00

Lapiel: «Crec que és preciós compartir-se des de la feblesa»

Entrevistem el músic sobre el seu punyent debut, 'Kamikaze'

Xavi 'Lapiel' ha començat l'any veient les primeres passes del seu treball de debut. A les acaballes del 2021 va publicar *Kamikaze* (autoeditat), un disc que aplega vuit cançons punyents i honestes i que traspuen la tristesa que l'ha acompanyat en els últims temps. Ara, amb la cura que atorga la distància i el poder sublimar els sentiments en cançons, el músic presenta l'àlbum i en nua les cançons, els detalls i a si mateix, en aquesta entrevista.

?Kamikaze' és el teu àlbum debut. Què t'ha dut a aventurar-t'hi?

Fa molt temps que faig música, des de ben petit m'agradava jugar a fer cançons, i he compost temes amb diversos projectes. Sempre m'ha agradat escriure i compondre, però sí que és cert que vaig passar una època en què, potser per voler tirar endavant aquests projectes musicals -amb tot el que implica-, potser em vaig perdre a mi mateix com a artista, o no m'acabava de trobar en el que feia. O potser és que ara, després d'anys provant coses diferents, sento que em començo a trobar de veritat i a saber què m'agrada fer. **Lapiel**, que és el projecte que estic arrencant ara, neix en un moment de la meua vida en què em sentia molt fràgil i vaig trobar una vàlvula d'escapament fent el que feia quan era petit: tancar-me a l'habitació i tocar perquè sí, sense pensar en quin estil o estètica havia de seguir. Al principi em feia bastant vergonya ensenyar aquestes cançons a col·legues i als meus entorns més propers, però ho vaig anar treballant i alliberant. Ara, crec que són les millors cançons que he fet i estic molt il·lusionat amb aquesta etapa.

El concepte de 'Kamikaze' amb què has titulat el disc entranya diferents connotacions: l'anar amb tot amb fortalesa, l'atac a la desesperada o, fins i tot, el suïcidi. Quin sentit hi dones tu?

El títol del disc ve d'un dia que vaig escriure una prosa que acabava amb aquestes paraules: "sempre kamikaze". És el text recitat que obre el disc: "Intro (Prosa Kamikaze)". Repassant textos abans de publicar el disc em vaig trobar amb aquest i vaig pensar que en podia ser una bona introducció. I se'm va acudir que 'Kamikaze' seria un nom molt potent per titular l'àlbum perquè, com dius, es pot interpretar de diverses maneres. En el moment en què pensava a publicar el disc em sentia una mica *kamikaze* en realitat: a punt de compartir unes cançons molt vivencials i exposar-me, amb moltes ganes i inseguretats... Tot plegat ha estat un procés d'aprendre a escoltar-me, posar nom a les ombres, escopir-les en lletres i compartir-ho a través de la música, sense complexos, i sense por a exposar com em sento i com m'he sentit. Crec que 'Kamikaze' il·lustra bastant tot plegat i el que ha estat aquest moment.

A xarxes comentaves que aquests temes són un grapat de cançons que m'han acompanyat durant una època dura?. Són reflex, doncs, d'aquesta època?

He travessat una època fosqueta, he hagut d'aprendre a escoltar-me i entendre'm... He tingut la sort de tenir la música com a canal. Aquestes cançons són producte d'un exercici personal de deixar-me travessar per una sensació o un sentiment i no posar-hi barreres, no oposar resistència. Més que el reflex d'una època, ho veig com fotografies, instantànies d'alguns moments concrets en què he necessitat cridar i ho he fet en forma de cançons.

A l'àlbum hi ha dues temàtiques clau que s'interrelacionen entre elles: la desesperació davant aquest món o aquesta societat, i el desamor -portat d'una manera sana i sense rancúnies-. Com ho aplegues?

No hi ha hagut una idea preconcebuda de voler parlar d'un tema o un altre. Més aviat, vaig triar les vuit cançons que em semblaven millors d'un bon grapat que tenia fetes i són les que s'han quedat al disc...

Lapiel Foto: Daniel Mialdea

El que més es repeteix al llarg de 'Kamikaze', potser, és aquesta mena de depressió que pot causar a vegades -sovint, de fet- el món que ens envolta. És més, sembla un estat compartit per tota una generació, o per tots en aquests moments. Quelcom quasi endèmic.

Sí, jo crec que vivim en un món molt cabrò, que ens sotmet a moltes vexacions, a moltes addiccions, i a molts cercles ansiosos, i que al final ens emmalalteix. És una estructura que, de fet, ens educa pràcticament en el trastorn. I crec que és molt guai que davant d'això ens deixem sentir, que ens permetem assumir la merda en què vivim i aprenem a escoltar-nos, a analitzar-nos i a compartir com ens sentim. Compartir la feblesa fa por d'entrada, i més en el món en què vivim, perquè et deixa molt exposat, però quan ho fas descobreixes que tothom té les seves fragilitats i les seves dèries, i crec que és preciós compartir-se des d'aquí. I no és una apologia d'estar malament o *ratllat* amb la vida i retroalimentar-se en això, sinó la voluntat de normalitzar-ho, de validar totes les sensacions i identificar què és el que no ens agrada de les nostres vides, i també què ens fa viure, i intentar tirar endavant potenciant això. Trobo que això en el món en què vivim, en aquesta realitat líquida que transitem, és molt fàcil sentir-se buit o sentir que hi ha coses que no funcionen, perquè és que, realment, les coses no funcionen. Per això, hem de trobar com poder-nos fer funcionar bé a nosaltres, i com ens podem fer feliços.

Com se'n surt de tot plegat? A 'Dualidad', potser la cançó més esperançadora del disc, dius 'Ya descifré la clave para vivir en paz, que no puede haber luz, si no hay oscuridad'.

Se'n surt amb força i amb molt d'aprenentatge a les espatlles. A "Dualidad" ho poso tot en una balança i faig un barem de les coses bones viscudes, les coses dolentes... I és el que diu la lletra: perquè hi hagi llum, també hi ha d'haver obscuritat, i hem d'entendre que vivim en aquest equilibri i que a vegades les coses no són com ens agradarien, però que hem de tenir clar que tal com hi ha fosc, hi ha llum, i hem de saber cap on mirar, a vegades.

En aquest sentit, a xarxes també deies que 'compartir la vulnerabilitat genera fortalesa, i a mi m'ha salvat del desastre'. La música ha sigut un vehicle per deixar anar aquests fantasmes?

La música és l'hòstia. És un art preciós, té molta capacitat de transmetre i d'emocionar, i per mi ha estat una companya de viatge immillorable. Hi tinc una relació molt maca, perquè per mi és una vàlvula d'escapament i un mitjà per passar-m'ho bé. I alhora també és una escola: he après moltes coses de la vida fent música, i també em vaig desenvolupant com a professional. Entre altres coses, jo em dedico a gravar discos, i tenir un projecte com a artista també em fa aprendre moltes coses, a l'hora de produir les meves cançons però també a l'hora d'entendre altres artistes.

Les cançons, que podrien ser 'cançó d'autor', tenen cert revestiment rocker. Com ho heu treballat?

Hem intentat respectar al màxim l'ànima de cada tema. Com deia, no hem compost aquestes cançons pensant en què haguessin d'encaixar en un gènere o projecte concret... Però sí que és cert que ha quedat un estil que juga amb diferents registres del rock, des de cançons més suaus a més enèrgiques, però bàsicament ha estat perquè és l'estil que més escolto i em surt més natural. Tot i així, no m'agradaria tancar-me en un gènere o una estètica concreta, vull respectar el que em vagi naixent; i si jo em vaig desenvolupant quant a gustos i en un futur em ve de gust tirar per una altra banda, m'ho vull permetre.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=euyMVMPUnEo>

En un dels temes, 'Podria dir', col·labores amb Cesc Valverde (Xicu). Com ha sorgit? És una cançó d'enyorança i desamor que, en realitat, té relació també amb el seu EP de debut. En Cesc i jo tenim una relació personal molt bonica des de fa molts anys. Hem tocat junts durant

anys, hem compartit escenari, he fet de tècnic dels seus projectes musicals, hem treballat junts en diverses produccions d'estudi.... Som companys de feina des de fa molt temps, però també som amics i companys de vida. De fet, ell va ser una de les persones que em va ajudar a posar en valor aquestes cançons i a fer-me creure en aquest projecte quan només eren notes de mòbil que començava a ensenyar al meu entorn. A més, em va ajudar en diversos punts de la producció del disc: gravant algunes bateries, donant-me consells de producció... Vam estar molts dies junts a l'estudi. "Podria dir" és un tema que d'entrada li va agradar, quan només tenia la maqueta feta, i quan em vaig decidir a gravar-lo i incloure'l al disc, tenia clar que li volia proposar de cantar-lo i produir-lo junts, i es va tirar a la piscina de cap. Va ser molt guai treballar-lo amb ell i crec que al final ha quedat un tema molt bonic.

Com plantejades el directe de l'àlbum?

La veritat és que amb moltíssimes ganes! [RIU]. Tinc moltes ganes de trepitjar escenari per presentar *Kamikaze*, i tinc la sort que estic envoltat d'un equip de bèsties, grans músics i grans persones, que aporten molta sensibilitat a les cançons i amb qui estem treballant molt a gust. Són la Clara Martín, a la guitarra acústica i a les veus; l'Edu Haro, a la guitarra solista; jo, com a guitarrista i cantant; i el Fidel Cano, al baix. El Fidel, a part de músic, també està vinculat a l'àmbit tècnic del projecte, perquè hem gravat el disc entre els dos, i ens hem repartit les mescles. Amb aquest equipet, abans de treure *Kamikaze*, vam poder fer un parell de bolos per començar a treballar els temes amb banda, i muntar la formació. En endavant, hi afegirem una bateria, o sigui que serem un quintet de rock: clàssica formació de rock'n'roll, a tres guitarres. I la veritat és que tenim moltes ganes i molta tralla per donar.

Després d'aquest primer disc, tens previst que n'hi hagi un segon?

Sí! Actualment estic treballant en temes nous, i ja hi ha una evolució respecte a aquest disc. És un altre moment vital, un aprenentatge sumat, i jo estic en un altre punt. Sí que segueixo jugant amb el rock, però ja hi ha canvis de colors i de formes, i fins i tot de dinàmiques quant a la feina -en el sentit de com produir els temes-. Fins i tot he canviat en la manera de compondre, perquè tinc temes nous que estan coescrits. Estan canviant les meves maneres de fer i crec que és molt més divertit així: deixar-se endur i anar descobrint coses noves i maneres de fer diferents.